



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 107/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Kompišovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva „na prerokovanie vecí v spravodlivom procese“ podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 101/2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 590/2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“ o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. augusta 2016 a doplnenou podaniami z 10. augusta 2016, 16. septembra 2016, 25. septembra 2016 a 9. januára 2017 sa obchodná spoločnosť RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označeného základného práva postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 101/2012 a postupom Krajského súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 590/2015 a ktorým by zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 14 Co 590/2015-315 z 12. apríla 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 13. apríla 2012 sa [REDAKOVANÉ] ako navrhovateľ domáhal proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako odporkyňi zaplataenia škody v sume 100 000 € s príslušenstvom (predstavujúcej náhradu ušlého zisku za nezákonne vedenú exekúciu proti nemu a znemožneniu mu v podnikaní) z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. Okresný súd uznesením č. k. 8 C 101/2012-291 z 9. septembra 2015 rozhodol, že nepripúšťa vstup sťažovateľky do konania ako vedľajšieho účastníka konania na strane navrhovateľa, pretože nezistil jej právny záujem na výsledku predmetného sporu ako predpokladu jej pripustenia do konania ako vedľajšieho účastníka podľa v tom čase účinného § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V odôvodnení tohto rozhodnutia okresný súd (okrem iného) uviedol, že *„spoločnosť, ktorá sa chce zúčastniť konania popri navrhovateľovi mala povinnosť preukázať svoj právny záujem na výsledku sporu“*. Sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 4. mája 2015 a doplneným podaniami z 11. mája 2015 a 15. mája 2015 uviedla, že *«má záujem vstúpiť do konania ako vedľajší účastník konania na strane navrhovateľa, nakoľko „problém, ktorý mieni firma [REDAKOVANÉ] zásadne riešiť v rámci konania pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 88/2015 je... faktograficky i právne tak mimoriadne podobný, že sa istotne dá hovoriť o analógii.“ Bližšie svoj návrh neodôvodnila.»*, t. j. *„žiadnym konkrétnym spôsobom neopísala, ako by sa výsledok sporu o náhradu škody dotkol jej právneho postavenia“*.

4. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 14 Co 590/2015-315 z 12. apríla 2016 uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, pričom *„podľa § 10 ods. 1 O. s. p. preskúmal vec v napadnutej časti podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po vyhodnotení odvolacích námietok dospel k záveru, že odvolanie spoločnosti [REDAKOVANÉ] nie je dôvodné“*, keďže sťažovateľka *„nepreukázala*

*žiadny hmotnoprávny základ na výsledku sporu v prejednávanej veci, ktorý by mohol ovplyvniť aj jej právne postavenie“.*

5. Sťažovateľka vyslovujúc presvedčenie, že „*taká interpretácia OSP je absurdná*“, v sťažnosti namieta, že „*tieto dva všeobecné súdy porušili svojom postupom právo sťažovateľky na súdnu ochranu, na prerokovanie veci v spravodlivom procese, odňali jej možnosť konať pred všeobecnými súdmi*“.

## II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci je koncipovaná kvalifikovanou právnou zástupkyňou, petit v spojení s odôvodnením sťažnosti nie je vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť východisko pre rozhodnutie ústavného súdu o danej veci. Kým v prvom

bode petitu sťažovateľka napáda porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý vyslovene ustanovuje, že „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“, napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu, druhý bod petitu a odôvodnenie sťažnosti svedčia skôr o námietke porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“.

9. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry sťažovateľom opakovane pripomína, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

10. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 117/05).

11. Aj v prípade, že by sťažovateľka vytykané nedostatky sťažnosti odstránila, v časti smerujúcej proti napadnutému postupu okresného súdu by ju ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, keďže na preskúmanie napadnutého postupu okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd v rámci rozhodovania o sťažovateľkou podanom odvolaní (podobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

12. Zásada subsidiarity vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy totiž reflektuje princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

13. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že ani závery uznesenia krajského súdu č. k. 14 Co 590/2015-315 z 12. apríla 2016 nepovažuje za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, keďže z tohto rozhodnutia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov

odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou uplatnenú odvoláciu námietku, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení prvostupňového uznesenia presvedčivo a náležite odôvodnil. Argumentácia sťažovateľky nie je v žiadnom prípade spôsobilá závery krajského súdu spochybniť a skutočnosť, že sa s jeho názorom nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru ústavného súdu o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uznesenia krajského súdu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

14. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým postupom krajského súdu, resp. jeho uznesením č. k. 14 Co 590/2015-315 z 12. apríla 2016, a namietaným porušením základného práva sťažovateľky „na prerokovanie veci v spravodlivom procese“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017